

Els convidats

Un espai buit, neutre, al centre de l'escenari. A banda i banda, unes grades on s'asseu el públic.

Llum tènue: capvespre.

[L'ERNEST, un home de mitjana edat, intranscendent, normal fins a l'extrem de l'anonimat, està assegut a la banda dreta de l'escenari (a les grades entre el públic) llegint tranquil·lament el diari. No reacciona quan la gent comença a entrar i s'asseuen al seu voltant: està absort en la lectura]

[En MIQUEL, està assegut a l'altra banda de l'escenari. Llegint també el diari, potser fins i tot el mateix diari. En MIQUEL és un home de mitjana edat, any més any menys que l'ERNEST. Ni alt ni baix, ni lleig ni interessant. Un home més. Dels quals ningú es gira a mirar. Dels que ningú veu pel carrer]

Una trucada al mòbil d'en MIQUEL o bé un cop, soroll, potser caiguda de l'espai escènic...

[L'ERNEST separa la vista del diari sorprès pel soroll. Busca lleugerament l'origen d'aquella interrupció i, lentament, abaixa la mirada novament cap al diari. Però obre els ulls. Ha vist alguna cosa. Mira a banda i banda amb cert nerviosisme. Torna

a mirar al diari incòmode: sí, ha vist alguna cosa.

I la cosa encara hi és.

Amb pretesa discreció (no un dels seus forts) s'aixeca de la cadira i, tot mirant de reüll cap a la cosa, “els convidats” inesperats que té al seu voltant, intenta cridar l'atenció d'en MIQUEL]

ERNEST   **[Amb una barreja de por i sorpresa que es decanta més cap a la por] Psssst! Ep! Escolta!**

[Silenci]

[L'ERNEST torna a mirar lleugerament “els convidats”]

ERNEST   **[Amb més nerviosisme que abans] Eh! Tu! Miquel! Escolta! Que no em sents? Ep!**

MIQUEL   **[Sense apartar la vista del diari] U n moment que estic llegint això que... tu què faries si jo m'empassés una moneda de dos euros?**

ERNEST   **Però què dius, tu, ara? Escolta'm que...**

MIQUEL   **No... perquè aquí diu que una dona es va empassar una moneda de dos euros i se li va quedar clavada al coll i el seu home va**

decidir tallar-li el coll amb una ganiveta del pa i...

ERNEST **[Sorprès]** Una ganiveta? Però quines idees, no? La gent està molt malament! Jo hauria fet servir un ganivet de tallar pernil...

MIQUEL Oi que sí... jo també... és ben bé que la gent ja no té sentit comú ni res... una ganiveta!

ERNEST Però hi diu perquè s'havia empassat la moneda la dona? Vull dir que una moneda de dos euros no és pas petita... eh? que l'has de veure... o notar, no? quan te l'empasses vull dir... que qui sap què estava fent aquesta dona...

MIQUEL No... això no ho diu enlloc... ja saps que el periodisme d'avui en dia...

ERNEST Sí, sí... un desastre... aviat no ens servirà ni per distreure'ns... **[s'asseu i torna a llegir el diari però els ulls se li'n van cap a "els convidats". Alçant-se sobresaltat]** Ostres!

MIQUEL Què passa ara? Al final no sabré què li va passar a la dona...

ERNEST **[Mira "els convidats", llavors mira a en MIQUEL. Nervios]** Psssst! Calla! **[Fa un gest amb el cap assenyalant "els convidats"]**

[En MIQUEL no reacciona. Se'l mira enfurismat, en comptes]

MIQUEL   Però si jo no deia res! Jo estava llegint tranquil.lament i tu has començat a cridar i a molestar-me...

ERNEST   **[Fent gestos exagerats per assenyalar “els convidats”]** Però... **[gest amb el cap]** Miqueeeel... **[gest]**.

MIQUEL   Què! **[Repeteix el gest de l'ERNEST]** Miqueeeel **[torna a fer el gest]** què? Deixa't de punyetes! Ja no hi ha ni respecte pels morts... pobra dona... amb una ganiveta...

ERNEST   **[Mira cap a “els convidats”. Mira en MIQUEL. Fins a dues vegades. I es rendeix]** És com parlar amb la paret...

[L'ERNEST s'asseu còmodament però ja no llegeix el diari, ara mira “els convidats”]

MIQUEL   **[Observant estranyat a l'ERNEST]** Però... però... què... va! qui t'entengui que et compri!

[Sense saber què més fer, en MIQUEL decideix continuar llegint. Gira la pàgina del diari, però s'atura. Mira de reüll cap a “els

convidats”. Mira a l’ERNEST. Torna a mirar de reüll i fent una estranya maniobra tot intentant amagar-se rere el diari crida a l’ERNEST. Ara i adés mira de reüll, sense atrevir-se a mirar directament, a “els convidats”]

MIQUEL   **[En veu baixa]** Psssst... eh...

[L’ERNEST no l’escolta. Mira fixament endavant, a “els convidats” que envolten a en MIQUEL]

[Tots dos resten aturats una estona mirant “els convidats”. Totalment immòbils]

MIQUEL   Però... qui són aquesta gent?

ERNEST   **[Sense deixar de mirar a “els convidats”.**
En veu baixa] Calla. Que els vols ofendre?

MIQUEL   Però **[mirant de reüll. Abaixant el to de veu]** Com han entrat a casa nostra?

ERNEST   No ho sé.

MIQUEL   I què volen?

ERNEST   Tampoc ho sé.

MIQUEL   Però... però has parlat amb ells? Els has convidat tu?

ERNEST   Jo? Però si no els havia vist mai abans!

MIQUEL   No m’enganyis, eh! Que ja veig com et mires

a la senyora de la tercera fila.

ERNEST

Com? No... no... i ara! La de la tercera fila?
Però què dius! **[en veu baixa]** potser la de la
segona, però la de la tercera... la de la
tercera és més del teu estil... Ep! **[mirant
cap a la senyora de la tercera fila]** No
s'ofengui pas, que està de molt bon veure,
encara... no vull pas dir encara. No,
que està molt bé. Jove... i guapa i...
conservada... com un préssec...

MIQUEL

Però què dius?

ERNEST

... en conserva...

MIQUEL

[Encara més sorpres pel que diu] Però
què!

ERNEST

[Tornant a mirar en MIQUEL] No... que...
jo... que... que... **[d'un sol cop d'aire]** que
no sé pas qui són aquesta gent, ni si són
atractives, ni si són bones persones o si han
matat algú o han robat un banc, ni si
existeixen, ni tan sols si de veritat els estic
veient o bé són un producte de la meva
imaginació... ni ni ni ni.... Ni res de res!

MIQUEL

Però què t'empatolles! Clar que existeixen.
Estan aquí. Davant nostre...

ERNEST

Però... i qui ens diu que no estem dormint?

MIQUEL Però com vols dormir amb l'escàndol que estàs fent? Va! Deixa't estar de xerrameca que no estic d'humor per les teves coses...

ERNEST Perquè no et pessigues a veure si estem desperts...

MIQUEL I per què no et pessigues tu?

ERNEST Perquè a mi em surten blaus de seguida... tinc la pell molt delicada jo...

MIQUEL Quins pebrots...

[Silenci]

[L'ERNEST manté la mirada clavada a "els convidats", com analitzant-los, com assegurant-se que, de debò existeixen]

[En MIQUEL, sense atrevir-se a mirar "els convidats" directament, només fa breus llambregades]

MIQUEL Segur que no els has convidat tu, a tota aquesta gent?

ERNEST No! Ja t'ho he dit abans.

MIQUEL Però és que durant el dia tots diem moltes coses... i no totes són certes...

ERNEST Però aquesta sí que ho és.

MIQUEL Demostra-m'ho.

ERNEST No puc.

MIQUEL I llavors, com esperes que et cregui?

ERNEST És una qüestió de confiança.

MIQUEL Doncs anem bé... però a veure, ara imaginem que decideixo creure't, que confio en tu, que em crec que estàs dient la veritat i que, efectivament, no són convidats teus... sigui com sigui algú els ha obert la porta a aquesta gent...

ERNEST Potser han obert la porta ells mateixos...

MIQUEL Doncs potser ALGÚ no va tancar la porta ahir a la nit!

ERNEST Bé ... aquest... aquest ja... ja és un altre tema, veus?

MIQUEL Sí... ja és un altre tema... **[Pausa. Mirant de reüll amb una mica menys de por]** Creus que els hi hauríem de dir alguna cosa?

ERNEST Què els vols dir?

MIQUEL No ho sé... saber... saber si volen prendre alguna cosa, per exemple...

ERNEST Però què dius? Que no són convidats nostres!

MIQUEL Ja ho sé, ja ho sé! Però... em sembla de mala educació tenir-los a casa i no oferirlos res, encara que sigui un got d'aigua, no?

ERNEST I ja tenim prou gots per tots?

MIQUEL **[Pensatiu]** No... clar...

ERNEST I si et demanen una cervesa? O un vermut o unes braves o vés a saber què? Que a la gent els dones així i t'agafen tot el que poden... Més val que no ofereixis si no pots complir.

MIQUEL Potser tens raó, però... no creus que hauríem de parlar amb ells? Saber quines intencions tenen...

ERNEST No t'ho diran pas!

MIQUEL I com n'estàs tan segur?

ERNEST Home, no cal pas ser un expert per a saber-les aquestes coses...

MIQUEL Ah no?

ERNEST No. Mira... si els preguntes quines intencions tenen no arribarem pas enlloc.

MIQUEL Però és que no es tracta d'arribar a enlloc. Es tracta de saber què volen!

ERNEST De fet, és igual, ja veig que no ho entens.

[I l'ERNEST fa un gest que dóna per tancada la conversa]

MIQUEL No! Ei! No em deixis així! Va, expliquem'ho que... que... intentaré entendre-ho...

ERNEST   **[Girant la vista cap a en MIQUEL. Fent un gest despectiu amb la mà]** Va! No ho entendries pas...

MIQUEL   **[Com si fos una criatura insistent]** que sí, que sí, va, digues, va, no siguis així, va, que ho entendré, va, digues, va, va va va va que ho vull saber, va, no siguis així, va vinga...

ERNEST   Està bé, està bé. **[Aixecant-se i anant cap al centre de l'escenari...]** A veure...

[Traient objectes de sota la grada]

MIQUEL   Però què fas?

ERNEST   Necessito quatre coses per a que em puguis entendre...

[L'ERNEST treu una sabata de sota les grades]

ERNEST   D'acord... mira...

[L'ERNEST retorna al centre i es mira la sabata amb sorpresa]

ERNEST   De qui és aquesta sabata?

MIQUEL   No ho sé, teva, suposo...

ERNEST   I ara! A mi no m'agraden aquestes coses

barates, que em fan urticària, que jo tinc la pell molt delicada...

MIQUEL Però no era jo el de la pell delicada?

ERNEST No. Crec que era jo... **[intentant recordar]** a veure tu has dit allò del somni i jo he dit que t'havies de pessigar...

MIQUEL No ho he dit jo, això? Que tot és un somni i que res té sentit...

ERNEST Vols dir?

MIQUEL Clar! Però si acaba de passar ara mateix...

ERNEST No ho sé... potser sí... no importa, de fet... va, què? continuem?

MIQUEL Un moment... Va, continuem.

ERNEST Per qui m'has pres? Que no veus quin goig que faig... jo! Amb sabates de tan baixa qualitat!

MIQUEL **[Confós]** Però... llavors... si no és teva aquesta sabata... potser és meva...

ERNEST Probablement **[i li llença la sabata en MIQUEL]**

[En MIQUEL llença el diari a l'ERNEST que es creua en l'aire amb la sabata]

MIQUEL **[Es mira els peus, s'adona que porta les**

dues sabates] No, crec que tampoc és meva... no ho entenc... de qui és aquesta sabata?

[Silenci. S'aturen. S'adonen que és d'algú del públic]

ERNEST Bé... d'això... si de cas... jo començo amb la meva explicació i tu... tu pots anar... **[en veu baixa]** tornant la sabata al seu propietari...

MIQUEL **[Dubta, però al final s'apropa discretament a la grada i intenta trobar al propietari de la sabata. Dirigint-se a diverses persones. Intercalat amb l'acció de l'ERNEST:]** Perdó...

ERNEST **[Situant estratègicament el diari al centre de l'escenari. Rodejant-lo, canviant-lo de lloc, intentant-lo aguantar dret...]** Està bé... a veure

com t'ho explico jo... podria... però no, no...

MIQUEL És seva aquesta sabata... perdoni que el molesti... a veure... **[baixa a la primera grada]** Perdoni... potser vostè...

ERNEST Sí... sí... ja està. **[Dubta. Li falta alguna cosa. De reüll veu la sabata que té en MIQUEL a les mans i sense dir-li res**

s'apropa, li agafa i la posa amb els demés objectes] Ara sí... D'acord... això ja quasi està... sí! **[Apropant-se a en MIQUEL amb els braços estirats]** ho veus?

MIQUEL **[Confós, baixa a l'escenari i mira els braços de l'ERNEST]** No sé quèestic mirant exactament...

ERNEST **[Enfurismat]** Espera! Mira que n'ets d'impacient quan vols! Calla i tingues paciència que encara no està!

MIQUEL D'acord, però tu m'has preguntat si...

ERNEST Psssst!

MIQUEL Ja callo ja...

ERNEST Eh!

MIQUEL Que ja està...

ERNEST Callaràs o què?

MIQUEL Sí, ja t'ho he dit que...

ERNEST Però calla d'una vegada!

MIQUEL Però si ja...

ERNEST Psssst!

MIQUEL Està bé...

ERNEST Prou!

[En MIQUEL calla]

[L'ERNEST el mira fixament. Després torna a mirar les peces de damunt l'escenari]

MIQUEL   **[En veu baixa]** Mira que n'ets de susceptible...

ERNEST   **[Indignat]** S'ha acabat! **[Fa el gest de marxar]** Me'n vaig!

[En MIQUEL no diu res]

ERNEST   **[Tan bon punt ha passat els convidats, s'atura]**. Però, però... Mira, no me'n vaig perquè és de mala educació abandonar així a uns convidats...

MIQUEL   Així que sí que són convidats teus!

ERNEST   No! Ja t'ho he dit abans... jo no tinc tants amics... de fet, ni tan sols conec a tanta gent... però ja que estan a casa nostra i no sembla que hagin vingut a robar-nos... **[mira amb certa por als convidats]**, jo diria que són uns convidats, no? I, per tant, els penso tractar com a tals.

MIQUEL   I com es tracten als "tals"?

ERNEST   Bé... ah... no... no ho sé massa bé, és que als meus pares no els agradava això de tenir

gent per casa... Però tu sabràs què cal fer, no?

MIQUEL No... a casa meva tampoc en vam tenir mai de tals, i de convidats encara menys... Es veu que porten massa feina.

ERNEST Feina i temps! Mira que jo tenia moltes coses a fer avui i des que han arribat aquestes persones encara no he fet res...

MIQUEL És que la gent és molt desconsiderada! Es presenten a casa sense avisar ni res i amb les mans buides, que això sempre m'ho havien dit a casa: "si vas mai convidat, sempre porta alguna cosa!" però no! Res de res... i a més, ni tan sols ens diuen què volen... Tot plegat és una situació ben ridícula! **[apropant-se a una banda de l'escenari]** doncs ara mateix els pregunto què volen!

ERNEST No et servirà de res...

MIQUEL **[Aturant-se]** Com dius?

ERNEST No et servirà de res que els preguntis què volen: no t'ho diran pas.

MIQUEL I com n'estàs tan segur?

ERNEST Home, no cal pas ser un expert per a saber-les aquestes coses...

MIQUEL   Ah no?

[Silenci. S'adonen que han entrat en un bucle i estan incòmodes]

MIQUEL   Això és una pèrdua de temps... perquè no ens deixem de ximpleries i m'expliques el que m'havies d'explicar?

[L'ERNEST dubta. Mira els objectes i reempren l'explicació]

ERNEST   Està bé... **[Es mira la sabata i el diari des de diferents angles]** A veure... sí... a veure... **[va a buscar la làmpara i el cable lluminós de sota les grades]** Això anirà bé... sí, sí... Té, la pots endollar, sisplau...

[L'ERNEST continua manipulant durant una estona els objectes dedicant tota la seva atenció a la tasca]

MIQUEL   Ja està...

ERNEST   **[Encenent-la i mirant la poca llum que fa amb satisfacció]** Perfecte...

MIQUEL   Vinga, amb llumetes i tot!

[Però l'ERNEST no respon, està massa concentrat en la seva construcció]

[En MIQUEL observa durant una estona aquest feinejar de l'ERNEST. Fins que se'n cansa. Llavors mira al voltant, distret, cap "els convidats" i s'espanta. Havia oblidat que no estaven sols]

MIQUEL   Escolta! Escolta!

[Però l'ERNEST l'ignora i continua amb el seu remenar d'objectes]

MIQUEL   **[Sense rendir-se]** Eh! Escolta!

ERNEST   **[Enfurismat per la distracció]** Què vols ara?

MIQUEL   **[Perdent els nervis]** Que no estem sols!

ERNEST   I tant que no! Què et penses! Ja fa anys que se sap això però no ens ho volen dir...

MIQUEL   Qui?

ERNEST   El govern. Que no ho veus que tot és una conspiració! Que ens estan controlant, que saben tot el que diem i tot el que pensem... Això ho vaig veure en un reportatge de la tele... **[pensant per ell mateix]** s'aprèn molt

mirant la tele...

MIQUEL Em rendeixó... **[fa el gest de marxar]**

ERNEST **[Aturant-lo]** Ep, espera... no marxis, que t'he d'explicar tot això **[i assenyala els objectes mal apilats]** Va... va... mira i estigues atent.

MIQUEL **[Dubtant encara]** Però és que amb tants ulls a sobre nostre...

ERNEST És que res! **[amb satisfacció]** Mira! Ja està: quines intencions tens!

[En MIQUEL fita en silenci les peces que l'ERNEST ha distribuït, aparentment seguint un criteri, per damunt l'escenari. Mira però no hi entén res]

MIQUEL **[Mirant fixament els entriquells]** Doncs... doncs... no ho veig. Jo és que mai havia jugat als clics de petit, era més de l'Scalextric... i de la Barbie, te'n recordes de la Barbie? Abans era més voluptuosa, hi havia més per on agafar... recordo que la meva germana tenia la Barbie Malibú que tenia uns vestidets que...

ERNEST Però què t'empatolles! Ara no parlem de nines i joguines! T'estic parlant d'això! Mira-

ho! Però si és ben clar! Més que clar: és cristallí, com aigua pura... és... és translúcid!

MIQUEL Home, potser és tan clar, tan, tan tan tan que jo no ho veig perquè és invisible...

ERNEST No sé pas per què m'hi esforço...

MIQUEL **[Ofès]** Ep tu, escolta! No em vinguis amb aquests fums tu ara! Que aquesta gent encara es pensarà que ens passem els dies discotint!

ERNEST I vols dir que no ho fem? **[Caminant]** Jo és que ja no sé ni què faig normalment... Abans tot era més clar, no? Quan la vida et venia ben encaminada... quan només havies d'anar a classe i passar els examens, sense preocupacions, sense neguits, sense opcions... només seguir el caminet marcat... any rera any, i ja està. **[S'asseu a la grada i parla a una persona en concret]** Però ara... ara és que ja no hi ha ni camí ni res.

MIQUEL **[Sorprès]** Però de què parles?

ERNEST **[Parlant a una altra persona sense aixecar-se]** Cinquanta-mil bifurcacions diferents per escollir i cap sembla portar-te enlloc...

MIQUEL Però AMB QUI parles?

ERNEST **[Parlant amb una altra persona, en to confidencial]** I ai de tu quan escullis l'equivocada! Te n'estaràs arrepenint tota la vida! T'ho asseguro.

MIQUEL **[Dirigint-se a les persones del públic al costa de l'ERNEST, però sense donar-los temps a respondre]** Està parlant amb vostè?

ERNEST Que si per què ho vaig fer... que si hauria d'haver escollit l'altra opció, que si aquest camí no té sortida...

MIQUEL **[Apropant-se lleugerament a l'ERNEST]** Perdona, ERNEST, em sembla molt interessant tot això dels camins, les autopistes, els peatges i demés però... fa estona que no sé pas de què em parles i em començo a preocupar...

ERNEST Precisament d'això és del que t'estava parlant!

MIQUEL De la preocupació?

ERNEST No! De la incomprensió.

MIQUEL Uf, mira tu, aquest tema és molt avorrit o sigui que si no et fa res, me'n torno a la meva habitació que...

ERNEST Ho veus? Creiem que estem parlant amb

algú, però en realitat estem parlant sols perquè ningú ens entén.

MIQUEL La veritat és que fa estona que he perdut el fil de la conversa...

ERNEST I ja has mirat que no estigui al costurer?

MIQUEL A on?

ERNEST **[Incòmode]** No... no, enlloc... que nosaltres no en tenim pas d'això, que som fills del segle XX i no sabem cosir un botó, que quan se'ns fa un forat als mitjons els llencem i en comprem de nous... només faltaria! **[veient la mirada de sorpresa d'en MIQUEL, canvia de to]** però... però... ara no parlàvem d'això... estava a punt d'explicar-te això tan important...

MIQUEL Encara estàs amb la teva construcció minimalista?

ERNEST Si t'ho digués algú altre segur que te l'escoltaries, però quan jo et vull explicar qualsevol cosa, quan vull parlar amb tu, quan m'hi esforço fent una construcció tan elaborada com aquesta... no em fas ni cas!

MIQUEL Ui, perdó, que el nen ha posat quatre figuretes del tente juntes... felicitats! Vols una

piruleta ara?

ERNEST **[Llaminer]** Doncs no estaria malament, no.
[Ofès una altra vegada] Me la mereixo
després d'enlairar tota aquesta... aquesta...
[assenyalant els objectes]

MIQUEL ... porqueria?

ERNEST **[Molestant-se una mica]** No! Tota
aquesta...

MIQUEL ... poca-soltada?

ERNEST **[Ignorant-lo]** Tota aquesta...

MIQUEL ... merda?

ERNEST **[Triomfant: ha trobat la paraula que volia]**
Estructura! Tota aquesta estructura.
**[Caminant al voltant de l'estructura,
deixant un parell de metres al seu voltant]**
Que es tracta d'una obra d'enginyeria de les
més complexes i enrevessades.

MIQUEL **[Mofeta]** Mira que bé.

ERNEST Una combinació perfecte de simbolisme,
representació visual i art gràfica...

MIQUEL Ara potser ja t'estàs passant una mica, no?

ERNEST Una creació multidisciplinar i transversal que
genera una sinergia eclèctica que permet
integrar tant l'esculptura, la pintura, com
d'altres expressions artístiques i creatives,

així com demés disciplines, clar...

MIQUEL

Però que no vol dir el mateix tot plegat?

[Gesticulant amb els braços i el cap.

Primer cap a l'esquerra] Multidisciplinar

[després cap a la dreta], que integra

múltiples disciplines... **[cap a l'esquerra]**

que integra múltiples disciplines... **[cap a la**

dreta] multidisciplinar... **[davant el silenci**

de l'ERNEST] "multi" de moltes...

ERNEST

Has acabat?

MIQUEL

... "disciplinar", de disciplina...

[Silenci]

MIQUEL

Ara sí. Endavant.

ERNEST

[Reprenent el fil. Eufòric] L'explicació

PERFECTE i sense rebatiment possible a la

pregunta formulada. **[Dirigint-se a la seva**

grada] Amb tots vostès...

MIQUEL

Com que amb tots vostès? Que no m'ho estaves explicant a mi?

ERNEST

Ah, sí, perdona, perdona, m'he deixat endur per l'emoció... doncs per tu, Miquel... **[Alçant**

els braços i gesticulant com un venedor

ambulant que no arriba a finals de mes] el

“Mapa esquemàtic de les múltiples variables davant la pregunta formulada... [pausa] en tres dimensions”!

MIQUEL

[Gens sorprès davant l’actuació de l’ERNEST. Caminant al voltant dels objectes amb reticència] I així... com es llegeix aquest mapa teu? Perquè tu saps que un mapa sense llegenda és com un pentagrama sense notes, no? Vull dir que ja podem anar mirant, i mirant de dalt a baix, de dret a i esquerra, però si no m’expliques el significat, si no m’expliques com ho he de llegir és el mateix que dir que... **[fent el primer moviment físic]** això **[el repeteix]**

1r Mov. això... això és “tove”.

ERNEST **2n Mov.** **[Desorientat]** Què és... “tove”?

MIQUEL

[Repetint el moviment anterior i fent que l’ERNEST acabi al terra mirant la sabata]

3r Mov. Això!

ERNEST

Però, però si això és una sabata... **[dirigint-se al públic]** vostè també hi veu una sabata, oi?

MIQUEL

I qui t’ha dit que “tove” fa referència a la **4t Mov.** sabata?

ERNEST

[Encara més desorientat] Però, però... tu

has assenyalat la sabata i has dit: **[fingint la veu d'en MIQUEL. Molt malament, per**

5è Mov. cert] “Això és **tove**”...

MIQUEL Jo he assenyalat la sabata?

ERNEST Sí... vaja... sí... no?

MIQUEL Jo només he dit **[repeteix el gest, però sense tocar a l'ERNEST]** “Això és tove”...

ERNEST **[Excitat]** Aquí! Aquí! Mira, l'estàs assenyalant!

(Comença la coreografia: un estira-i-arronsa, apropar-se i separar-se l'un de l'altre o bé del centre, de l'estructura, com una mena de tango, una relació visceral, d'apropar-se amb agressivitat, atacant l'altre que defuig l'embestida per preparar el seu propi atac.)

MIQUEL **[Apartant-se]** Però si jo no he fet res...

ERNEST Oi tant que sí! **[Fa el gest]** Has fet això... has assenyalat... has allargat el braç i has assenyalat!

MIQUEL **[Apropant-se]** I què vol dir assenyalar?

ERNEST **[Apartant-se. Confós]** Home... no... no ho sé... assenyalar... vol dir... vol dir... assenyalar... no?

MIQUEL **[Apartant-se]** No ho sé. Ets tu qui ha fet servir la paraula “assenyalar”... si fas servir paraules que no saps què volen dir...

ERNEST **[Apropant-se]** Clar que sé què vol dir! Ets tu qui no... però jo sí, eh! jo sé perfectament què dic quan dic el que dic i quan dic una cosa la dic perquè sé el que dic quan l'estic dient! **[Pausa. Allunyant-se]** Tu sí que t'inventes paraules com aquesta de “tove”... que no saps ni què vol dir perquè, de fet, no vol dir pas res!

(S'intensifica la coreografia, cada definició és un nou pas.)

MIQUEL **[Apropant-se lleugerament per després**
1r Mov. **anar cap a una grada]** **Tove** és afirmar que aquest jersei és vermell sense saber què vol
2n Mov. dir vermell... **tove** és dir que **això** és una cadira i que això i això i **[assenyalant les**
cadires de l'altra grada] que allò també és una cadira sense ni plantejar-nos perquè els hi diem així... **[anant cap a l'altra grada]**
3r Mov. **Tove** és dir que aixó és un home i això és un altre home sense ni qüestionar-nos que són totalment diferents... **[tornant al centre i**

4t Mov. **amb ritme creixent]** tove és posar noms a
5è Mov. 6è Mov. les coses, parlar de pantalons, de jaquetes,
7è Mov. 8è Mov. 9è Mov. 10è Mov. de faldilles, de sabates, de cases, de cotxes,
11è Mov. 12è Mov. 13è Mov. d'arbres, d'ocells, d'estrelles... sense
preguntar-nos si realment existeix res...
tove... **[pausa]** tove és creure que ho veiem
tot clarament... **[apagant el llum i en veu
més baixa]** estant tot tan fosc.

[Breu silenci]

ERNEST

[Cridant] Ah no! **[Encenent la llum]** Per
aquí sí que no hi passo! **[Passejant per
davant d'en MIQUEL recriminant els seus
actes amb un cert to de befa i menyspreu]**
Aquí el senyoret gesticulant amunt i avall,
vinga, com si fóssim tontos nosaltres... i
recitant com si es cregués que és qui sap
qui! Que si “tove és una cadira” que si “tove
és un home”... Va, home va! De rapsodes els
rius en van plens! I haver de recórrer a jocs
de llum... és ben bé que quan la intel·ligència
falta apareixen els artificis, eh? Quan ja no
podem convèncer amb la raó ho fem amb les
trampes, no?... quan la lògica ens falla,

apel·lem als tripijocs... i vigila que d'aquí als paral·logismes només n'hi va un pas perquè...

MIQUEL **[Interrompent-lo]** Sí, sí, ja està, ja t'he entès, tranquil... d'acord? És increïble com t'arriba a agradar parlar per no dir res...

ERNEST I que no ho fem tots, això?

MIQUEL Segurament sí... bé, vaja, sí! Sí, tots ho fem. Però nosaltres ho fem amb gràcia, home! Ostres, que hi ha gent que es passa hores i hores parlant, donant voltes sobre un mateix tema sense mai acabar d'arribar-hi, estirant-ho per aquí i per allà que sembla que s'hagi de trencar... però fa goig de sentir-los... ostres! És un plaer! Són entretinguts, amens... tu, en canvi... les coses que tu dius no tenen cap mena de gràcia. Que no ho veus que acabes sent un pesat...

ERNEST Només em trobes pesat perquè no acabes de comprendre la significància del paradigma que mostra la paràbola de...

MIQUEL Pesat i pedant.

ERNEST Això no és pedanteria: això és riquesa lèxica...

MIQUEL Va, no em facis riure! Com si hi hagués cap

diferència. Uns presumeixen dels diners que tenen, altres de les paraules que coneixen. Però, en el fons, tot acaba allà mateix: **[Comptant amb els dits]** fat-xen-de-ri-a.

ERNEST **[Irònic]** Ostres, estic impressionat: no sabia que coneixies paraules de cinc síl·labes...

MIQUEL De cinc, de quatre i de tres: **[Tornant a comptar amb els dits]** im-bè-cil!

ERNEST Doncs, fan-tàs-tic. Que també és de tres síl·labes.

[En MIQUEL es mira l'ERNEST temptat de respondre'l, però calla. S'apropa al peu de la grada contrària on havia estat al principi. S'asseu]

[L'ERNEST, sabent-se guanyador de la discussió, resta una estona amb el cap alt, assaborint la victòria. Després, lentament, exhibint-se, va a l'altra grada. S'hi asseu mantenint el cap ben tibet]

MIQUEL I així... **[assenyalant la construcció amb la mà]** tot... tot això... m'explicaràs de què va i ho treiem d'aquí mig del pas o ja ho deixem aquí de cara a la foguera de Sant Joan...

ERNEST **[Amb el cap tibet encara]** Com?

MIQUEL Això! Les coses aquestes que has posat per aquí terra... El teu... el teu, **[dirigint-se als convidats]** com n'hi ha dit? El teu "Mapa subnormal de la vida paranormal"...

ERNEST En tres dimensions...

MIQUEL En tres dimensions...

[Silenci]

MIQUEL I així, què?

ERNEST Què, de què? **[Aixecant-se, nervios]**
Ostres! Vols acabar les frases, home!
[Apropant-se a en MIQUEL] Que no veus que així no hi ha qui et pugui entendre!
Pensa que això del parlar és una feina a mitges, saps? Que per molt que tu diguis coses, si el que t'escolta no t'enten és com si no diguessis pas res... que no veus que per això se'n diu diàleg? Perquè és una cosa entre dos! Si no tens en compte al teu interlocutor és com si estiguessis parlant sol.

MIQUEL Massa sovint em sembla que estic parlant sol quan intento parlar amb tu... **[Aixecant-se i apropant-se a l'ERNEST]** Et deia... Perdó, Jo, subjecte, deia, verb-predicat, a

tu... **[dubta]** complement..., dir..., indi...,
com... complement circumstancial de...

ERNEST

Circumstancial?

MIQUEL

Home, sí. Circumstancial. Tots som circumstancials, què et penses, tu, que ets etern, potser? Tu viuràs per sempre? Oi que no? Doncs això vol dir que ets circumstancial... que ara hi ets, i demà potser no... que vas nèixer d'una mera casualitat anecdòtica, d'una calentura del moment, però que no hi havia cap necessitat que tu hi fossis aquí... vull dir que el món seguiria donant voltes sense tu i les seguirà donant quan no hi siguis... és a dir: cir-cumstancial... **[Pausa]** on era jo? Ah, sí... Jo, subjecte, deia, verb-predicat, a tu, complement circumstancial de companyia.... **[gesticolant en excés i dient-ho com si es tractés d'una única paraula]** què-vol-dir-tot-això! Complement circumstancial d'objecte...

ERNEST

Ho veus com no costa tant això de parlar amb propietat? Ara sí que ens comencem a entendre, ostres, és que ho donem tot per fet i xerrem pels descosits sense ni plantejar-nos que els demés no ens entenen. Però ara

que t'has explicat una mica millor, ara ja sé què vols: vols saber què vol dir tot això, oi?
[Abaixant el cap i mirant els objectes] Molt bé, molt bé... ara mateix... molt bé... I no t'ho havia explicat, ja?

MIQUEL

No!

ERNEST

Ah!, pensava que ja t'ho havia dit...

MIQUEL

Doncs no! M'has explicat tot el que has volgut i més, però això, precisament això, no m'ho has explicat!

(Coreografia: moment d'exaltació de l'Ernest, exagerat, eufòric. Pot córrer per tot l'escenari, potser fins i tot pujar a les grades (estil *Cantant sota la pluja* i els fanals de carrer))

ERNEST

Home... és que amb tant de Tove per aquí i Tove per allà, que si Tove és això i Tove és allò, que visqui el déu Tove que tot és Tove i vinga Tove i més Tove que la casa és gran, Tove per tothom, que no s'acabi la festa, que el Tove és gratis! que el món és Tove, que jo sóc Tove que tu ets Tove i que tots som Tove!... **[s'atura. Torna lentament al centre de l'escenari a prop d'en MIQUEL]**
...doncs amb tanta història m'has ben

distret... **[Fa el gest d'explicar, però s'atura]** distret i confós, de fet, perquè, al final, això de Tove... què volia dir?

MIQUEL A vegades em plantejo si parlem el mateix idioma, tu i jo...

ERNEST Ui, veus?, això sí que fa de mal dir... pensa que els idiomes són tan personals que costa saber ben bé qui parla què... i ja no diguem entendre'ls! De fet jo crec que nosaltres parlem i parlem i parlem i la gent ens va fent que sí amb el cap, com si ens entenguessin però em sembla que moltes de les coses que diem no tenen cap sentit per ells...

MIQUEL És que les coses mai tenen cap sentit, Ernest... som nosaltres que ens entossudim en buscar-lis el sentit per tot arreu... Som nosaltres que necessitem donar un sentit a les coses, encara que només sigui per sentir-nos menys desemparats, menys sols... Però res té sentit. Res. Però no n'aprendrem mai! Mira que en podria arribar a ser de fàcil, això de viure, eh! Si no tenim problemes, ens els busquem... **[pausa]** Però va, va, va que ja em tornes a distreure amb les teves bajanades! M'explicaràs o no en què

consisteix el teu “Mapa de les perversions nocturnes d’un adolescent desorientat”?

ERNEST Doncs mira, és molt senzill. Tant, de fet, que em sorprèn que necessitis una explicació...

MIQUEL No comencis o me’n vaig.

ERNEST No, no, no marxis que ara comença allò que és bo. Bo de debò. Prepara’t a quedar-te amb la boca oberta...

[L’ERNEST es queda en silenci mirant els objectes. Donant voltes entorn d’ells, analitzant-los meticulosament]

MIQUEL Però va que ens tocaràn quarts de quinze, home i els teus convidats voldran anar a dormir!

ERNEST No són pas convidats meus... que no haves dit que eren convidats teus? Home, jo creia que eren convidats teus... per això els estava aquí entretenint amb aquestes histories, perquè jo tinc altres coses a fer no et pensis...

MIQUEL Convidats meus? Però si jo no he convidat mai a ningú, a casa...

ERNEST Sí, ja ho sé, i per això m’ha extranyat que, ara de cop, en portessis a tants... no sé, he

pensat que... que ho feies per compensar per tots els que no havies portat fins ara... no ho sé, no ho he acabat d'entendre però tampoc he volgut dir res per no semblar un mal educat...

MIQUEL

I jo porto tota la nit mossegant-me la llengua, seguint-te la corrent perquè pensava que eren els teus convidats i no els volia ofendre? Ostres! Tanta ximpleria d'educació i de ser políticament correctes ens està tornant a tots idiotes... Mira que n'hauria sigut de fàcil ser un mal-educat d'entrada i preguntar a aquesta gent què han vingut a fer aquí i què volen de nosaltres!

ERNEST

[Mirant als convidats] Sí que haria sigut més fàcil, sí...

[L'ERNEST aixeca la vista mirant fixament a en MIQUEL amb cara de circumstàncies]

[En MIQUEL alça la vista, mirant l'ERNEST també amb cara de circumstàncies]

[Tots dos s'aturen. Resten immòbils. Amb les mirades fixes]

Ball simètric

MIQUEL Així... tota aquesta construcció... tota aquesta feina... per res?

ERNEST Home, per res per res no... hem passat l'estona, no?

MIQUEL Amb totes les coses que tinc per fer i tu aquí fent-me perdre el temps amb qualsevol ximpleria!

ERNEST Però que no consisteix en això la vida? En perdre el temps amb qualsevol bestiesa...

MIQUEL Què pensaran de mi tots aquests amics teus? Encara creuran que no tinc res a fer jo...

ERNEST No són pas amics meus.

MIQUEL Amics teus, amics meus, amics entre ells, de qui siguin... és igual! El que està clar és que jo quedo com un gandul!

ERNEST Mira, cadascú queda com ha de quedar... amb això sí que jo no hi puc fer res...

MIQUEL A sobre! Ets dels que tiren la pedra i amaguen la mà, tu, eh? Doncs ara endreçaràs tu solet tota aquesta porqueria! Perquè de fet és ben teva, que a mi ni tan sols m'interessava tota aquesta història... Me'n vaig a la meva habitació!

(Es creuen, potser hi ha un contacte físic que genera els següents moviments.)

ERNEST   **[Abatut]** Sí, com sempre...

MIQUEL   **[Aturant-se]** Què vols dir?

ERNEST   **[Incòmode, mirant lleugerament de reüll als convidats]** No... res... res...

MIQUEL   **[Tornant a prop de l'ERNEST, altiu i agressiu. Ignorant als convidats]** Però parla, home, parla! Què passa? Per què t'atures?

(Coreografia. En MIQUEL més estàtic, com a referent. L'ERNEST es mou al seu voltant. Apropant-se i allunyant-se, apropant-se i allunyant-se, però acabant ben a prop d'ell, enganxats pràcticament.)

ERNEST   No és que no sabia pas com dir-t'ho perquè ja saps que les paraules serveixen de ben poca cosa...

MIQUEL   O de res...

ERNEST   **[Parlant lentament, amb voluntat explicativa i certa tristesa]** És una d'aquelles coses que jo dic blanc i tu penses negre però llavors quan parlem tu no dius res i acabem tots dos pensant blanc perquè és el que jo pensava i tu no dius res i jo crec

que tu també pensaves blanc però en realitat pensaves negre i a mi en el fons el blanc tampoc m'interessa tant, vull dir que fet i fet me n'adono que és molt millor el negre que hauríem de pensar tots negre però no et dic res perquè em sap greu perquè tu pensaves blanc vaja jo creia que tu pensaves blanc tot i que en el fons resulta que tu pensaves negre de bon començament però jo no ho sabia i t'acabo culpant d'haver pensat blanc que era el que jo pensava que era el que tu no pensaves que era el que jo pensava que pensava i que tu m'havies dit que pensaves però que en realitat no pensaves... no sé si m'entens...

MIQUEL

[Sincerament] Perfectament. És la primera cosa sensata que has dit avui. Segueix, segueix.

ERNEST

[Dubta una estona] El que vull dir és que... que ara ja pràcticament mai sopem junts i les poques vegades que ho fem, mengem a la correquita i en silenci o... parlant de qualsevol ximpleria sense importància i de seguida ens tanquem cada un a la seva habitació que no vull pas saber què hi fas tu

allà dins...

MIQUEL Home, què vols que hi faci? Les coses que es fan en una habitació, no?

ERNEST No sé què s'hi fa en una habitació que no es pugui fer al menjador... a taula...

MIQUEL Home, en una habitació s'hi fa... el que es fa en una habitació, no? El que hi fa tothom...

ERNEST Aquí està el problema: jo no sé què hi fa tothom en una habitació...

MIQUEL De fet ara que ho dius, jo tampoc no ho sé... mai he pensat en preguntar-los què hi fan... suposo que en el fons donava per fet que més o menys tots hi devem fer el mateix, no?

ERNEST No sé, jo tampoc acostumo a preguntar a la gent què fan a la seva habitació...

MIQUEL **[Sorprès]** Oi que no?... Per què no les preguntem aquestes coses? Vull dir que sí que els preguntem què menjaran per dinar, o què van mirar a la tele la nit passada...

ERNEST **[Seguint els pensaments d'en MIQUEL]** ... o quin temps farà demà, o d'on han tret la jaqueta que porten...

MIQUEL ...o a quin dentista van, o a quina hora arribarà l'autobús...

ERNEST Exacte...

MIQUEL   Exacte... ens passem el dia fent-nos mil preguntes...

ERNEST   I més i tot.

MIQUEL   Ho volem saber tot dels demés. Ens ho preguntem tot!

ERNEST   Sí. Ens ho preguntem tot, menys allò realment important... com si... com si...

MIQUEL   ...com si tinguéssim por de les respostes que ens poguessin donar.

ERNEST   **[Apropant-se a l'ERNEST. Parlant lentament]** Com si tinguéssim por de les respostes que ens poguessin donar...

[Silenci]

MIQUEL   Però... què em volies dir, Ernest?

ERNEST   No ho sé, ara ja no importa... de fet, crec que ja t'ho he dit.

Teló